

[Aksel Larsen.]

nyttedes til en fuldkommen uberettiget Op-skrøning af Flæskepriserne herhjemme paa det indelandske Marked, i Særdeleshed i København. Ministeren har som sin Mening sagt, at Noteringen i København burde ligge i Underkanten af den engelske Notering. Jeg tror, at hvis den gjorde det, vilde der ikke blive saa meget Opposition, som der er, og ikke saa megen Utilfredshed. Men Sagen er, at Noteringen her ligger højere end Noteringen i England. Dertil kommer et andet Forhold, som jeg omtalte, da jeg havde Ordet sidst, men som Ministeren, saa vidt jeg forstaaer, ikke er kommet ind paa, nemlig, at man paa en Række sekundære Markeder sælger Flæsket for en Pris, som ligger under Halvdelen af, hvad man forlanger at de københavnske Forbrugere skal betale.

Jeg finder derfor, at naar man lader Staten regulere denne Produktion og fordele dette Monopol, har Staten en Pligt til samtidig at varetage Forbrugernes Interesser og lave en Ordning saadan, at Prisen ikke bliver skruet op for Forbrugerne, og jeg mener, at samtidig maa man indrette hele denne Lovgivning saaledes, at ikke en stor Part af Befolkningen paa den ene eller den anden Maade faktisk bliver Lovbrydere, og at der ikke bliver skæve Tilstande, hvorunder Myndighederne ikke er i Stand til at skride ind mod Lovbryderiet. Det er dette, jeg har sagt i min første Tale under denne Debat, og nu efter Ministerens Svar finder jeg det nødvendigt at opretholde praktisk talt hvert eneste Ord deraf.

Jeg vil samtidig sige, at for den øvrige Produktions Vedkommende har man fastsat Minimalpriser. Jeg kan ikke se Berettigelsen af at fastsætte Minimalpriser uden samtidig at fastsætte Maksimalpriser. Jeg hører nu, at det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen siger, at vi — jeg ved ikke, om det er Regeringen eller Husmændene — ikke har krævet Maksimalpriser. Nej, det ved vi, men det er jo ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om, hvorvidt det ikke vilde være rimeligt af Hensyn til den Præference, man giver Landbruget, og af Hensyn til Forbrugerne, der dog ogsaa er en Slags Mennesker med Rettigheder, at indføre Maksimalpriser. Det ærede Medlem siger, at Maksimalpriser er ikke tjenlige for Landbruget. Nej, det fik vi ogsaa at vide under Krigen, dengang der herskede de Tilstande, hvorom det ærede Medlem Hr. Grønning sagde, at da var det Landbruget, der forsynede Byerne. Da fik vi ogsaa at vide, at Maksimalpriser var ikke

tjenlige for Landbruget. Man ønskede at kunne forlange de højest mulige Priser og derved næsten gøre det umuligt for Forbrugerne herhjemme at købe Landbrugsprodukter, fordi man kunde sælge dem til Toppriser paa Verdensmarkedet.

Men det er i alt Fald ikke noget Argument mod Maksimalpriser, at Landbruget eller visse Dele af Landbruget ud fra snævre Interesser synes, at det er noget kedeligt noget. Jeg gentager: naar Staten tiltager sig Ret til at regulere paa det ene Felt, maa den ogsaa have Pligt til at regulere paa det andet. Det, som er Skævheden ved hele Kriselovgivningen, er, at man har glemt Forbrugerne og lagt Loft over Arbejdernes Indtægter, samtidig med at Satserne i Sociallovgivningen ikke holder Trit med Prisstigningerne. Derfor har vi en Udvikling, der, som jeg saa tit har sagt, kan karakteriseres ved, at de rige er blevet rigere, de fattige fattigere under Krisen.

Ministeren afviste Tanken om at sikre Mindstelønninger til Landbrugets Arbejdere, til Mejerister og Slagterarbejdere og lignende, og han gjorde det med den Motivering, at noget saadant vilde være berettiget, hvis man sikrede Landbruget Produktionsprisen. Jeg kan ikke se, hvad det har med Sagen at gøre. Hvis man vilde paatage sig at sikre Landbruget det, visse Landbrugsrepræsentanter selv kalder Produktionsprisen, maatte man samtidig paatage sig Pligt til at sikre Arbejderne det, man maa kalde Normallønninger. Det, jeg har talt om, er Mindstelønninger, og jeg har f. Eks. i denne Forbindelse talt om Maribo-Overenskomsten med dens Tariffer for Landbrugsarbejde. Enhver, der kender de paagældende Satser og kender Priseniveauet her i Landet, maa erkende, at disse Lønninger er Lønninger, som ligger absolut i Underkanten af Eksistensminimummet. Man kan aldeles ikke kalde det Produktionsprisen for det Arbejde, de paagældende Arbejdere maa udføre.

Det, jeg har forlangt, er, at naar man sikrer Landbruget Mindsteindtægter, har man ogsaa Pligt til at sikre Arbejderne Mindstelønninger. Jeg henholder mig ikke alene til, hvad jeg selv sagde i Foraaret, men ogsaa til den Agitation, der blev ført i Ministerens egen Presse i Sommer, hvor man diskuterede Spørgsmaalet om Landarbejdernes Lønninger i Roedistrikterne og Spørgsmaalet om Lønningerne paa Mejerierne. Da erklærede man: Nu kan vi se, at vi er blevet bondefanget, nu bliver vi nødt til at tage dette i Betragtning, vi bliver nødt til at huske denne Optræden,